

Objednala jsem si u baru svůj obvyklý drink pro komplikované situace a vyhoupla se na barovou stoličku. Zatímco jsem upíjela bezbarvou tekutinu, sledovala jsem svůj odraz v zrcadlech nad barem. Šla jsem rovnou z práce. Nějakým zázkakem jsem odolala pokušení odejít dřív a strávit skoro dvě hodiny sprchováním, fénováním vlasů, malováním a vybíráním oblečení. Rozhodla jsem se, že kvůli Marku Joesburymu takhle vyvádět nebudu.

Vylovila jsem z tašky laptop a položila jej na barový pult – vlastně jsem neměla v úmyslu pracovat, jen jsem chtěla, aby to tak vypadalo. Otevřela jsem si prezentaci na téma britských zákonů vztahujících se k pornografii, kterou jsem si připravovala na příští týden pro nové rekruty v Hendonu. Namátkou jsem otevřela stránku s trestním zákonem. Nováčky stejně jako většina lidí budou překvapení, až se dozvědí, že držení pornografických materiálů, kde nefigurují nezletilí, bylo ve Velké Británii naprosto legální až do roku 2008, kdy zákon zakázal extrémně pornografické snímky. Přirozeně, že se budou ptát, jak posoudit, že už jsou extrémní. Právě to bylo hlavní téma stránky, jíž jsem se právě věnovala.

Extrémně pornografické snímky zobrazují sexuální projevy, které:

- ohrožují, nebo zdánlivě ohrožují lidský život.
- mají za následek vážné poranění sexuálních orgánů.
- souvisejí s mrtvými lidskými těly.
- souvisejí se zvířaty

Opravila jsem překlep ve druhém bodě a za poslední jsem doplnila tečku.

Joesbury ještě nedorazil. Ne že bych se rozhlížela. I tak bych ve vteřině poznala, že vešel do místnosti.

Před čtyřicetimi hodinami jsem měla pětiminutovou pracovní schůzku se svým nadřízeným na policejní stanici v Southwarku. SOÚ 10, který všichni znají pod názvem Desítka, si vyžádal moje služby. Tenhle Speciální operační útvar při Metropolitní policii, jenž většinou pracuje v utajení, nestál jen o nějakou mladou vyšetřovatelku. Chtěli přímo mě. A právě s inspektorem Markem Joesburym, kterému konkrétní případ podléhal, jsem měla mít dnes večer schůzku. „O jaký případ jde?“ ptala jsem se. Můj nadřízený jen zabručel, že mi všechno poví inspektor Joesbury. Mračil se přitom a byl podrážděný, pravděpodobně proto, že mu sebrali člověka a ani mu neřekli proč.

Znovu jsem se podívala na hodinky. Joesbury měl třicetiminutové zpoždění, drink mi ubýval příliš rychle a v půl jsem byla rozhodnutá jít domů.

Dokonce jsem si uvědomila, že ani nevím, jak vypadá. Jistěže jsem měla jistou představu, jak je vysoký, jakou má postavu a odstín pleti, dokonce jsem si pamatovala i jeho tyrkysově modré oči, ale ne a ne si vybavit jeho tvář. Což bylo opravdu zvláštní, protože od chvíle, co ho znám, jsem na něj nepřestala myslet ani na jedinou vteřinu.

„Lacey Flintová v celé své kráse,“ ozvalo se těsně vedle mne.

Zhluboka jsem se nadechla, pomaloučku se otočila a spatřila jsem Marka Joesburyho, urostlého, jistě přes sto osmdesát centimetrů vysokého a i v lednu opáleného inspektora s jasně modrými očima. Na hlavě měl mohutnou rozčuchanou zrzavou paruku.

„Jsem tu v přestrojení,“ řekl. A mrknul na mě.